

Ταῦτα δὲ εἰπὼν ἔκλεισε ζωηρῶς τὴν θύραν τῆς αἰθούσας, ὅπου οἱ τεταραγμένοι παίκτορες κατέλαβον μὲν καὶ πάλιν τὰς θέσεις των, δὲν ἐξηκολούθησαν ὅμως πλέον τὸ παίγνιον των.

— Εἶνε κἀνεὶς ἐντόπιος, κύριε Δὲ Γρασέν; ἠρώτησεν αὐτὸν ἡ σύζυγός του.

— Ὅχι, εἶνε ξένος.

— Θὰ ἔρχεται βεβαίως ἀπὸ τοὺς Παρισίους.

— Ἀλήθεια, εἶπεν ὁ συμβολαιογράφος, ἐξάγων τὸ γηραιὸν του ὠρολόγιον, δύο δακτύλους παχὺ καὶ ὅμοιον πρὸς ὀλλανδικὸν πλοῖον, εἶνε ἡ ὥρα ἑννέα. Διάβολε! τὸ λεωφορεῖον δὲν καθυστερεῖ ποτέ.

— Καὶ εἶνε νέος αὐτὸς ὁ κύριος; ἠρώτησεν ὁ ἀββᾶς Κρυτῶ.

— Νέος, ἀπήντησεν ὁ κύριος Δὲ Γρασέν· καὶ τὰ πράγματά του θὰ ζυγίζουσι τοῦλάχιστον τριακόσια χιλιόγραμμα.

— Ἡ Ἀννέτα δὲν ἔρχεται, εἶπεν ἡ Εὐγενία.

— Θὰ εἶνε κἀνεὶς συγγενῆς σας, εἶπεν ὁ πρόεδρος.

— Ἄς ἐξακολουθήσωμεν τὸ παίγνιδι μας, εἶπε μελιχρῶς ἡ κυρία Γρανδέ. Ἀπὸ τὴν φωνὴν του ἐνόησα, ὅτι ὁ Γρανδέ ἦτον δυσαρραστημένος· ἴσως πειραχθῆ νὰ ἰδῆ ὅτι ὀμιλοῦμεν διὰ τὰς ὑποθέσεις του.

— Δεσποινίς, εἶπεν ὁ Ἀδόλφος πρὸς τὴν γείτονά του, εἶνε ἀναμφιβόλως ὁ ἐξάδελφός σας Γρανδέ, πολὺ εὐμορφος νέος, τὸν ὅποιον εἶδα εἰς τὸν χορὸν τοῦ κ. Νούσιγγεν.

Ὁ Ἀδόλφος διεκόπη, διότι ἡ μήτηρ του τοῦ ἐπάτησε τὸν πόδα. Εἶτα δὲ τοῦ ἐζήτησε δέκα λεπτὰ μεγαλοφώνως, διὰ τὴν καταβολὴν της, καὶ τῷ ἐψιθύρισε σιγὰ εἰς τὸ οὖς:

— Δὲν σιωπαίνεις, ἀνότης!

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐπέστρεψεν ὁ Γρανδέ χωρὶς τὴν Ἀνέταν, ἧς τὰ βήματα, ὡς καὶ τὰ τοῦ βασιλέως, ἠκούσθησαν ἐπὶ τῆς κλιμακῆς. Εἶπετο δ' αὐτοῦ ὁδοιπὸρος, ὅστις ἀπὸ τινων στιγμῶν τοσοῦτον ἐκίνει τὴν περιέργειαν καὶ ἠσχόλει τὴν φαντασίαν τῶν παριστιαμένων, ὥστε ἡ ἀφιξίς του εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνην καὶ ἡ αἰφνιδίος του πτώσις εἰς μέσον τοῦ κόσμου ἐκείνου, ἠδύναντο νὰ παραβληθῶσι πρὸς τὴν εἰσβολὴν κοχλίου εἰς κυψέλην ἢ τὴν εἰσαγωγὴν ταῶνος εἰς πενιχρὸν χωρικὸν ὄρνιθῶνα.

— Καθίσατε κοντὰ εἰς τὴν φωτιά, εἶπεν ὁ Γρανδέ.

Πρὶν ἢ καθίση, ὁ νεαρὸς ξένος ἐχαιρέτισεν ἐπιχαρίτως τὴν ὀμηγυριν. Καὶ οἱ μὲν ἄνδρες ἐγεροθέντες ἀπήντησαν διὰ προσηγόρου ὑποκλίσεως, αἱ δὲ γυναῖκες προσέκλιναν τυπικῶς.

— Θὰ κρυώνετε βέβαια, κύριε; εἶπεν ἡ κυρία Γρανδέ. Ἐρχεσθε ἴσως ἀπὸ . . .

— Μὰ γυναῖκα! εἶπεν ὁ γέρον ἀμπελοργός, καταλείπων τὴν ἀνάγνωσιν ἐπιστολῆς, ἣν ἐκράτει

ἀνὰ χεῖρας, ἄφησε πρῶτον τὸν κύριον ν' ἀναπαυθῆ.

— Ἀλλά, πατέρα, εἶπεν ἡ Εὐγενία, ἴσως ὁ κύριος θέλει τίποτε . . .

— Ἐχει γλῶσσαν, ἀπεκρίθη αὐστηρῶς ὁ Γρανδέ.

Ἡ σκηνὴ αὕτη μόνον τὸν ἄγνωστον ἐξέπληξεν.

Οἱ ἄλλοι εἶχον ἤδη συνειθίσει τοὺς δεσποτικὸς τρόπους τοῦ γέροντος. Οὐχ ἦττον μετὰ τὰς δύο ἐκείνας ἐρωτήσεις καὶ ἀποκρίσεις, ὁ ἄγνωστος ἠγέρθη, ἐξέθηκε τὴν βράχιν του εἰς τὸ πῦρ, ἤγειρε τὸν ἕνα τῶν ποδῶν του, ἵνα θερμάνῃ τὸ πέλμα τῶν ὑποδημάτων του, καὶ εἶπεν εἰς τὴν Εὐγενίαν:

— Εὐχαριστῶ, ἐξάδελφη μου, ἐγευμάτισα εἰς τὸ Τούρ. Δὲν θέλω τίποτε, προσέθηκεν ἀποβλέπων εἰς τὸν Γρανδέ, δὲν εἶμαι διόλου κουρασμένος.

— Ἐρχεσθε ἀπὸ τὴν πρωτεύουσαν, κύριε; ἠρώτησεν ἡ κυρία Δὲ Γρασέν.

Ὁ κύριος Κάρολος, — οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ υἱὸς τοῦ ἐν Παρισίοις κυρίου Γρανδέ, — ἀκούων ἑαυτὸν προσφωνούμενον, ἔλαβε μικρὸν δίοπτρον, κροτάμενον ἐξ ἀλύσεως ἀπὸ τοῦ τραχήλου του, προσήρμοσεν αὐτὸ εἰς τὸν δεξιὸν του ὀφθαλμὸν, ἵνα ἐξετάσῃ τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ τοὺς περὶ τὴν τράπεζαν, θεωρῆσεν ἀθὰδῶς τὴν κυρίαν Δὲ Γρασέν, καὶ ἀφοῦ εἶδεν ὅ,τι εἶχε νὰ ἴδῃ, τῇ εἶπε:

— Μάλιστα κυρία.

Εἶτα δὲ προσέθηκε:

— Παίξετε λόγον, θεία μου. Ἐξακολουθήσατε, παρακαλῶ, μὴ ἀφίνετε τὴν διασκέδασίν σας.

— Ἡμην βεβαία, ὅτι ἦτον ὁ ἐξάδελφος, διελογίζετο ἡ κυρία Δὲ Γρασέν, ῥίπτουσά που καὶ πού ἐπ' αὐτὸν τὸ βλέμμα της.

— Σαράντα ἐπτά! ἐφώνησεν ὁ γέρον ἀββᾶς. Δὲν σημειώνετε, κυρία Δὲ Γρασέν; Εἶνε ὁ ἀριθμὸς σας.

Ὁ κύριος Δὲ Γρασέν ἔθηκε μίαν ψῆφον ἐπὶ τοῦ ἀσκαίου τῆς συζύγου του, ἥτις ὑπὸ λυπηρῶν συνεχομένη προκισθημάτων, παρετήρει ἐναλλάξ τὴν Εὐγενίαν καὶ τὸν ἐκ Παρισίων ἐξάδελφον, οὐδὲλως εἰς τὸ παίγνιον προσέχουσα. Ἡ νεαρὰ κληρονόμος ὑπέβλεπεν ἐνίοτε λάθρα τὸν ἐξάδελφόν της, ἡ δὲ σύζυγος τοῦ τραπεζίτου κατάρθρωσεν εὐκόλως ν' ἀνακαλύψῃ τὴν ἐν τῷ βλέμματι τῆς νεάνιδος αὐξάνουσαν ἐκπληξιν καὶ περιέργειαν.

[Ἐστία συνείχεια].

Ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ Γαμβέττα αἱ ἰταλικαὶ ἐφημερίδες ἐπαναλαμβάνουσι τὸν ἐξῆς διάλογον, συναφθέντα μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Βίκτωρος Ἐμμανουὴλ κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ 1878:

— Ἄν ἤμην Ἰταλὸς, εἶχεν εἰπεῖ ὁ Γαμβέττας, καὶ ἂν εἶχον σᾶς βασιλέα, θὰ ἤμην μοναρχικός.

Καὶ ὁ ἀείμνηστος βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας ἀπήντησεν:

— Ἐγὼ, ἂν εἶχον τὴν τιμὴν νὰ ἦσθε ἰδικὸς μου ὑπήκοος, θὰ σᾶς ἔκαμνα πρωθυπουργόν μου.